

Jedan od simbola varoši na Tisi, Novog Bečeja su konji, kao što je Parada zaprega nezaobilazan deo najveće novobečejske svetkovine - Velikogospojinskih dana. Nikada dopričana priča o Ukazu cara Franje Josifa I, kojim dozvoljava da se u selu Vranjevu, u petopregu voze i oni koji nisu plave krvi, što je do tada bilo zabranjeno, donetom pošto je car 1872., sa svojom pratnjom u petopregu prošao glavnom vranjevačkom ulicom, ostavila je na Vranjevčane dubok osećaj posebnosti. Nekada je Vranjevo, koje je od Novog Bečeja delio samo potok, bilo daleko veće od njega, danas je na njegovoj periferiji. Ali samo prostornoj, ne i suštinskoj. Da podsete na posetu cara, KK „Vranjevo“ je 1994. iniciralo održavanje takmičenja paradnih zaprega, u vreme gradske slave - Velike Gospojine. Posebno petoprega.

Nađ Laslo iz Bačkog Gradišta je odgajivač i u svojim štalama ima 30 gracioznih konja, lipicanera, jedne od najzastupljenijih rasa konja u našoj zemlji. Gospodin Nađ se celog života druži sa konjima, ali se profesionalno bavi nečim sasvim drugim. Konjarstvom samo iz hobija i velike ljubavi. Na Velikogospojinsku smortu dolazi redovno, ali je prisutan i na ostalim revijama i fijakerijadama širom zemlje.

- Skup je to sport i daleko smo od toga da se takmičimo na svetskom nivou. Imamo uslova samo za lokalna takmičenja. Godišnje trošim 100.000 dinara samo za održavanje kopita. Sami plaćamo odlazak na smotre, boravak, matičnu službu, ukratko sve. Ministarstvo poljoprivrede izdvaja sredstva za brdsko planinske konje. Mi ne pripadamo toj kategoriji i imamo samo izdatke, dobit nikakvu. Za razliku od zemalja u regionu. Kod nas konjarstvo kao da ne postoji. Ipak, i poslednji dinar bi dao za njih i druženja sa prijateljima sa kojima delim istu ljubav prema ovim jedinstvenim životinjama. Konji su mi zadovoljstvo i terapija. Koliko god da sam umoran, kada stanem među njih, osećam olakšanje. Ranije su moji radili sa konjima. Od malena se družim sa njima isključivo iz ljubavi - kaže naš sagovornik.

Na paradi povodom Velikogospojinskih dana 2021 njegovo prisustvo izazvalo je atrakciju, pojavljivanjem petoprega lipicanera i petoprega ponija. Novobečejski, „slabi“ prema petoprezima, odmah su to zabeležili komentarima, osmesima, podrškom. Od starta do cilja propratili su vožnju petoprega i u seniorskoj i u pionirskoj kategoriji. Nije izgledalo komplikovano. Nađ Laslo objašnjava da nije problem kada konji krenu, idu, već kada stoje. Uspešnost se postiže treningom koji zavisi od karaktera konja. Cilj je postići poslušnost.

Ima četvoro unučadi, Dominika, Leontinu, Nikolet, Noela. Iako po ceo dan teraju konje, takmiče se u četvoroprezima, uzdanica mu je osmogodišnji unuk, još mali za petopreg, koji je ovoga puta vozio sin njegovog druga, dvanaestogodišnji Andruš Viktor.

Iako ne pružaju usluge vožnje fijakerom, niti se bave turizmom, hipoterapijom takođe, kapije porodične kuće Nađ su širom otvorene za sve ljubitelje konja, za one koji imaju neko

pitanje, želju da ih pomaze.

Svaka priča o vranjevačkim konjarima je povod za podsećanje i 1994-tu, kada je prvi put u novijoj istoriji smotrom paradnih konja obnovljena novobečejska svetkovina. Rekordni broj učesnika zaprega zabeležen je 1996. godine, kada je prodefilovalo 170 zaprega iz 23 vojvođanska mesta. Vrhunac je bio kada je veliki znalac Bane Ostojić iz Novog Bečeja prošao u dvanaestopregu. Rekord drži odgajivač konja i vrsni vozač fijakera Branislav Vlaškalin, koji je 1996. godine upregao 12 konja iz 9 različitih štala, a 1999. godine čak 14 konja.

